

Д Ж И М Ъ

Казватъ, че нѣкои хора се мразѣли като куче и котка. И азъ дълго време смѣтахъ тия две домашни животни за най-непримирими врагове. Но една дребна случка ме убеди въ противното.

Ние имахме едно кученце, Джимъ, и една котка, Бѣлка. Тѣ бѣха отгледани отъ малки у дома и така привикнаха едно къмъ друго, че не си завиждаха и на храната. А често си я дѣлѣха доброволно.

Тѣхнитѣ добри отношения не се измѣниха, и когато Бѣлка се укути. Турена въ панеръ на стълбитѣ за тавана, котката по цѣли дни лежеше надъ котенцата да ги храни и да ги топли. Джимъ се изтѣгаше на едно отъ стѣпалата съ винаги отправени погледи къмъ панера. Отначало мислѣхме, че той ще имъ направи нѣкоя пакостъ и дори го пждѣхме. Но скоро разбрахме, че Джимъ нѣма такова намѣрение.

Така се минаха нѣколко дни. Джимъ започна да си напуска мѣстото и да излиза съ татка на разходка, къмъ когото бѣше най-много привързанъ.

Една нощъ всички се събудихме отъ страшенъ шумъ по стълбитѣ. Сънливи, стори ни се, че се каратъ хора, — толкова страшна врѣва се дигаше тамъ. Но скоро разбрахме, каква е работата: нашта котка се биеше и мяукаше, колкото ѝ сили държатъ съ нѣкого. Татко скочи, грабна си бастона и излѣзе вънъ. Въ това време се чу лудо трополене по стълбитѣ. Разбрахме, каква е работата: котаракъ дошълъ да издуши котенцата.

Азъ се надигнахъ на леглото си цѣлъ въ трѣпки. И съ страхъ видѣхъ, какъ татко замахна съ бастона си надъ котарака, който като стрела се проврѣ между краката му и се прехвърли на двора.

А въ стаята на татко квичеше Джимъ и дращѣше вратата. Татко се върна, отвори му и го насѣска. Но нѣмаше нужда отъ насѣскване. Джимъ бѣше разбралъ самъ работата и бързаше да отмѣсти на котарака. По стълбитѣ той не тичаше, а се търкаляше. Сетне чухъ, какъ се хвърли на стобора вънъ и излая, но тъй, че въ лая му имаше и плачъ, и злоба,